

ע"פ 16817/06/14 - אילנית מאורכר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 16817-06-14 מאורכר נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת מרים סוקולוב
המערערת: אילנית מאורכר
נגד המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

המערערת הורשעה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין.

המתלונן במקרה זה הוא יליד 1933 וכל חטאו הצטמצם בכך שהוא השכיר דירה למערערת. המערערת הזמינה טכנאי לאותה דירה בשל תקלה שהתגלתה בה, המתלונן אמור היה להחזיר את התשלום עבור התיקון. בעקבות בקשתו של המתלונן כי המערערת תחתום לו על מסמך בענין זה, תקפה אותו המתלוננת. בכתב האישום נאמר, כי המערערת חנקה אותו בעזרת ידה הימנית ובעזרת ידה השמאלית הוציאה את הכסף מכיסו. למתלונן נגרמו בסופו של דבר חבלות מסוימות. למרבית המזל לא חבלות שהצריכו אשפוז, עדיין חבלות שאין להקל בהן ראש. בימ"ש קמא פירט את הדברים בגזר הדין, חבלות בגב וביד, המטומות, המתלונן העיד כי במשך מספר שבועות סבל מכאבים ובעיות ישיבה.

בימ"ש קמא כפרה המערערת בעובדות ומשכך נוהל הליך הוכחות שבסופו הורשעה המערערת.

ביהמ"ש השלום בת"א (כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי) הטיל על המערערת את העונשים הבאים:

4 חודשי מאסר שירוצו במסגרת של עבודות שירות;

פיצוי למתלונן בסך 3,500 ₪;

קנס סמלי בסך 200 ₪;

וכן חויבה המערערת לחתום על התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה דומה.

עוד הוטל על המערערת מאסר על תנאי למשך 10 חודשים למשך 3 שנים.

על גזר-הדין וליתר דיוק על רכיב המאסר בפועל (בעבודות שירות) הערעור בפנינו.

על אלה שמה הסנגורית את הדגש:

מדובר באירוע רגעי, קצר שבו המערערת לא שלטה בעצמה, כעסה העביר אותה על דעתה וכך נהגה כפי שנהגה. המערערת מצירה ומתחרטת על כך ונתנה לכך ביטוי. המערערת היתה זו שהזעיקה את המשטרה למקום האירוע ובכך נטלה אחריות מיד בזמן מעשה ולא רק בדיעבד. בימ"ש קמא התייחס למעשה כאילו מדובר בתקיפת זקן, אולם המערערת לא תקפה את המתלונן על רקע גילו אלא על רקע יחסי השכירות שביניהם. לרוע המזל המתלונן אכן יליד 1933.

עוד טוענת באת-כוח המערערת, כי למתלונן לא נגרמו נזקים של ממש ובהינתן עובדה זו, גם נורמת הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה איננה עולה בקנה אחד עם הענישה שהטיל בימ"ש קמא.

טיעון נוסף שהעלתה באת-כוח המערערת עניינו דרישת התביעה בשלב הטיעונים לעונש. התביעה עתרה לשלושה חודשי מאסר ומה לו, לביהמ"ש, שהחמיר מעבר למה שהוא התבקש והטיל על המערערת 4 חודשים ולא 3 חודשים.

התביעה מטבע הדברים תומכת בפסק הדין של בימ"ש קמא ולטענתה לא נפלה כל שגגה. ביהמ"ש קבע מתחם ענישה שנע בין תקופת מאסר קצרה אותה ניתן לרצות בדרך של עבודות שירות ועד ל- 12 חודשי מאסר ובכך קבע מתחם מידתי וראוי המשקלל את מכלול הנסיבות. מעשה העבירה הוא לעולם בנסיבותיו ובנסיבות תיק זה יש לתת משקל לעובדה שהמתלונן הוא יליד 1933, גם אם התקיפה לא העמידה את גילו במוקד הדברים.

באשר לטענה כי בימ"ש החמיר מעבר למה שהתבקש, התביעה עתרה ל- 3 חודשי מאסר שירוצו מאחורי סורג ובריה. בימ"ש קמא לא נעתר לבקשה זו ובמקום זאת הטיל 4 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, בכך לא החמיר מעבר למה שהתבקש בניגוד לטענתה של הסנגורית.

שקלנו את טיעוני הצדדים ודעתנו היא כי יש מקום לקיצור מסוים של עבודות השירות, אולם לא לביטולן כליל.

נתחיל ממהות המעשה שמדובר בו - מדובר בתקיפה שאין לה כל הצדקה. כאמור, כל חטאו של המתלונן התבטא בעצם העובדה שהוא השכיר דירה ובדיעבד שדרש מהמערערת לחתום על אישור לענין קבלת הכסף עבור התיקון. שום דבר בנסיבות אלה לא הצדיק את דרך התנהגותה התוקפנית, האלימה של המערערת שבפנינו.

נמשיך בגילו של המתלונן, אומנם לרקע לסכסוך אין קשר לגילו של המתלונן, יחד עם זאת הגיל הוא נתון קשיח שאין להתעלם ממנו, תהנה הנסיבות אשר תהנה, הגיל הוא חלק מהמערך העובדתי הכולל בתיק זה. המערערת היתה ערה למיהותו של המתלונן שבפניה והיה עליה לשקול את גילו לפני שנהגה כפי שנהגה. נזכיר כי המערערת היא ילידת 1970 והפער בין השניים אינו טעון הסבר.

משום כך, כאשר קבע בימ"ש קמא מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, לבין מאסר בן 12 חודשים קבע מתחם נכון וראוי.

לא מצאנו ממש גם בטענה כי בימ"ש החמיר מעבר למה שהתבקש. מקובלת עלינו לענין זה טענתו של התובע. ביהמ"ש התבקש להטיל מאסר מאחורי סורג ובריח ותרגם את החלטתו שלא להיענות לעתירה זו, לתקופת מאסר ארוכה יותר ממה שהתביעה דרשה. אין צורך להבהיר את הפער המהותי שבין מאסר בעבודות שירות למאסר מאחורי סורג ובריח.

אם בכל זאת אנו מוצאים לנכון, כפי שפתחנו ואמרנו, להתערב בתקופת המאסר, הרי זה אך ורק משום שאנו נותנים משקל נוסף, מעבר למה שנתן בימ"ש קמא לנסיבותיה האישיות של המערערת. שוכנענו כי מדובר באישה קשת יום, הרשעותיה הקודמות הן ישנות ביותר ואיננו רואים בהן שיקול של ממש לענין הענישה בתיק זה. אנו נותנים משקל כי בימ"ש קמא חייב אותה גם בפיצוי למתלונן. עוד אנו נותנים משקל ובגדר נסיבותיה האישיות, לאמור בהודעת הערעור לגבי מצבה הבריאותי והגילויים בתקופה האחרונה (ראה סעיף 27 להודעת הערעור).

בהינתן שיקולים אלה אנו מעמידים את תקופת המאסר על חודשיים בעבודות שירות ויתר רכיבי הענישה יישארו בעינם.

ניתן והודע היום ג' חשוון תשע"ה, 27/10/2014 במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**